

Τὰ χορά-
για τὸ ὄ-
ριζιό, ποὺ
πέταξαν διη-
κείνη τὴν ἑξ-
τασί τῆς γώ-
ρας τοῦ Ἄν-
σφι, ἐμοῦσαν
ἢ ἔσαν ἀπέ-
ραντο ἀπλο-
αῖνο μανθό, τοῦ τὸν ἐστό-
λιζαν παρτὸ τριφερό πρῶσινα βλαστάρια.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

THE MYRIAM HAPPY

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΡΥΖΙΟΥ

τῆς πατά-
κια, τὰ σκεῆθ
ποὺ χρεῖζον-
ταν γιὰ τὴν
ἐτοιμασία τοῦ
ταρτοῦ, κα-
θὼς καὶ τὰ
μαζαρέα βελ-
ονοτὰ παρνο-
θωμένα ἔβλα,
μὲ τὰ ὅποια
τρῶεν τὸ ρύ-

Τὰ βλαστάρια αὐτὰ ἀλλοῦ ἐμοῦσαν μὲ γαλαξοπρῶσινο βελόδο, ἀλλοῦ ἦσαν ἀπαράλλαχτα μὲ πρῶσινο γαλί καὶ παρατέρα ἔδιναν τὴν ἐντέτασι κινεζοῦν σμαραγδόχορον ἰφρῶσιμος.

Στὴν περιφέρεια Τριτοῦ, ὅπου τὰ χοράγια τοῦ ριζιό ἦσαν ἀ-
ζόμια μεγαλύτερα, ἐνὸς οἱ γέροι κα' ἡ γῆρῃ ἔμεναν στὴς καλῶδες καὶ
ἔσχωρῶζοντοσαν ἀτ' τοῦς κάσιους τοῦ ἔσχωρῶζοντοσαν, τὴ φράζει
τὸν ὁριζοῦν τὴν ἀναλῶσαν οἱ νέοι κα' ἡ γῆρῃ.

Γιὰ τὰ προσιάζον τὰ κτηνιά τους ἀτ' τοῦς κλέβιτες, τὰ βοῦ-
βάλια, τ' ἀρπακτικά ποτιὰ καί, πρὸ πάντων, τὸ Λιάβολο καὶ τὰ
ἄλλα κατὰ πρῶσινα τοῦ βάλτου καὶ τοῦ ἀέρι, εἶχαν στήσει ἐδῶ κα'
ἐκεῖ καλῶδες σκοπιὰς, φρεζῃ καὶ σπενῃ, σάν βρομίματα, ποὺ ἀπέ-
λιναν σ' ἕνα ἔσχωρο ἔξωστι, στὸν
ὅποιο ἀνέβαιναν μὲ μιὰ σάλλα ἀπὸ
σχοινί.

Οἱ ἔσχοι συγγραφῆς

Ὅσοι ἀναλῶσαν τὴ φράζει τοῦ
χοραροῦ, ἐσχωροῦνταν μὲ μείνη ἐκεῖ
ἀπὸ ἀπαισιονομῆος τῆσπορῃς — πέντε
βρομιάδες, ὅσποιν νὰ φθάσῃ διηλάθ ὁ
καρὸς τοῦ θερισμοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ
ἔσπαρνε μεθ' τοῦ ἀτ' τοῦ χορῶσιον
γιὰ νὰ λήσῃ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα : ἄρ-
κτὸ ρύζι, κάσιπο πῶσι, πολλὰ ἔσχοι
φρέια κα' ἀσπια μιὰ φρέια καλαῖνια
γιὰ σπῆνια καὶ ἕνα σκεῆος ἀπὸ περ-
σέλιον γιὰ προσοφέραλο.

Ὅσοι ἀνέβαιναν ἐκεῖ φρεζῃ, δὲν εἶ-
χαν τὸ δικαίωμα νὰ κατεβῶν πῶιν ἀπὸ
τὸν ὁρισμῆνο χρόνον, γιατί μποροῦσαν νὰ
καταστρέφον μὲ τὴς παρατηριῆς των
τὰ νέα βλαστάρια καὶ γιατί ἔτσι θάταν
ἀδύνατοι νὰ συμβῆσαν στὴ σκληρομογ-
για καὶ στὴ μινιάζα.

Στὴς σκοπιὰς αὐτῆς εἶχαν ἀσπῆνια
νὰ σπῆλιναν πρὸ πάντων τοῦς ἀρραβι-
νιασιῶν, σάν νάθελαν ἢ αὐτὸν τὸν
τρόπο γιὰ τοῦς ὑπεβάλλον σ' ἕνα εἶδος
δοκιμασιῆς καὶ νὰ πιστοποιῆσαν τὴν ἀ-
σπῆσι τους. Τοῦς ἔστειλαν πρὸ χορῶσι
σκοπιὰ τὸν καθῆνα, κα' ἦταν περσοῦς
ἢ προθεσιμα λήριμαν καὶ τοῦς ἔσχω-
ναν.

Τότε, ἂν δὲν ἔβρωσαν ἕναῖο στὸ
ἰσρό ἔδωκος κανένα ἔγνωσ προταριῆς
καὶ κανένα βλαστάρια ἀσπῆσινο, ἔσχω-
ραν τ' ὄνομα τους ἔτανο στὴν τιμητικὴ
πλάκα τῆς παρδοῦς καὶ γιὰ ἀνταμοιβὴ
ἀναλῶσαν τὸ ἔξωδο τοῦ γῆριν τους.

Ἡ Τίτιμ κα' ὁ Νέι γχορῶζοντοσαν
ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ πολλῆς φρεζῃ φέ-
λιναν μεθ' τὰ βοῦβάλια. Ἐκείνη τὴ
χροινιά — ποὺ αὐτὴ εἶχε γίνει δεκάθῃ
χροινῆ κα' ἰσπὸς δεκαθῆ — ἀρραβιωνί-
στικαν μεθ' ἀπὸ βροῦν τὸν προσιόντων
τους καὶ σμαρῶσαν νὰ παντριστοῦν
ἄπ' τὸ μῆσιμα τοῦ ριζιό.

Πόσο ἦσαν ὄμοιο σκληρὸ γιὰ τὴν
Τίτιμ καὶ τὸ Νέι νὰ μείνουν χορῶσινοι τῶες ἡμέρες στὴς σκοπιὰς
τους, φράζοντας τὴς φρεζῃ τοῦ ριζιό! Θὰ τοῦς ἐπέβλεπαν κα' αὐ-
τὸς τὴν ἰδια κατηριμα καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ κῶνον ἀλλοῦς. Πρῶν
χορῶσιον γιὰ νὰ πᾶνε στὴς σκοπιὰς τους, στάθιχαν μονάχα γιὰ μιὰ
σπαρῃ ὁ ἕνας ἀνέβαινε τὸν ἄλλο κα' ἔπειτα τραῖζαν γιὰ τὴς σκο-
πιὰς τους, ποὺ ἀπέριαν ἐκατὸ βήματα.

Ἦταν ἡ πρώτη φρεζῃ ποὺ ἡ Τίτιμ ἀναλῶσαν νὰ φράζῃ χορῶρι
ριζιό κα' ἡ πρώτη φρεζῃ ποὺ θὰ χορῶσιταν ἀτ' τὸ Νέι ἔξη βροζῃ-
ες βρομιάδες.

Ἡ ὄρασι κῶρη εἶχε σταθεῖ καὶ κροῦσος μελαγχολικὰ τὸ μνηστῆ-
ρα της, ποὺ περνοῦσε μεθ' ἀπὸ τὸ βάλτο καὶ χορῶσος πρὸς τὴ
σκοπιὰ του, ὄμοιο μὲ μινιαρῃ κάσι ἀτ' τὸ κονικὸ του καπέλλο.

Ἄχ, πόσο θάταν ὀρωσιότερο νὰ φάλαγαν κα' οἱ δύο μεθ' ἀπὸ
στὴν ἴδια σκοπιὰ...

Ἡ Τίτιμ, ἀρὸς ἔγκρασταθῆρε στὴ σκοπιὰ της, γιὰ νὰ διώξῃ
τὴ λύπη ποὺ τὴν ἐδωσῆνε, ταχτοποίηρε τὴς κῶβιες της, τὰ μικρὰ

ἢ κῶβιο μὲ κῶβιο στὸν τόπο της.

Ἐπειτα κατακρίνασε πρόξωρα ἀπὸ ἄσθη λιστοῦ ἕνα μικρὸ βροῦδι,
ἀμεισιμῆνο στὴν ἀσθη της θεῃ, τὴ Σελῖνη, τὴν κροσταῖσιμα τὸν
ἔρωσιμῆνον. Κι' ἀρὸς ἔβλεπε ἔτσι κάσιμα τῆσι στὰ κῶβια τῆς,
πῆρε κα' ἔπει τὸ γάλα ἐνὸς μεγάλου καρδοῦ, ποὺ τῆς εἶχε χορῶσει ὁ
Νέι, κα' ἔφαγε ἀζόμια μιὰ μινιαρῃ, κρομῆνη ἀτ' τὴ μινιαρῃ ποὺ
εἶχαν φρεζῆρε μικροῖ κα' οἱ δύο μεθ'.

Ἐπὶ τέλος ἐνῆχτοσε. Ἡ κῶρη ἀσπῆρε τότε τὸ φανερὸ της καὶ τὸ
κῶσιμα στὴν ἀσθη ἐνὸς μικροῦ καρδοῦ. Σὲ ἕνα ἄλλο καρδι κῶ-
σιμας ἕνα μικρὸ καλῶθ, γρηῃτο μὲ γαριτὰ χορῶσιμα καὶ πῆρετ ἀπὸ
ἀλεθρο ριζιό. Ἦταν ἡ ὄρασι ποὺ προῖνερε στὸ Λιάβολο καὶ στ' ἄ-
λλα κατὰ πρῶσιμα, γιὰ νὰ φῆσιν μετῶν ἀπὸ τὴν ἀδύνατη φρεζῃ
τῆς κα' ἀπὸ τὸ τριφερό σῆμα τοῦ
ριζιό.

Ἐκεῖ πῆρα, ποὺ μικροῦ, ἔβλεπε
ἕνα ἄλλο μικρὸ φῶς ποὺ ἀπὸ καρδὸ σὲ
καρδὸ ἀνθοκατῆβαινε. Ἦταν τὸ φανῆ-
ρι τοῦ Νέι, ποὺ τὴ χορῶσισε.

Καῖνερε κα' αὐτὴ μερῆς φρεζῃ τὸ
δικὸ της γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὸ χορῶσι-
μῆνο του, κα' ἀρὸς πρόβρερε ἔσχα δι-
σια στὴ θεῃ της, ἔσπῆλῃθηκε στὴν φρέ-
ια της κα' ἀποκρομῆθηκε.

Ἐξῆρα ὄμοιο ἔτανε... Κάτω ἀτ'
τὴ μεγάλη σκοπιὰ της ἀσχωροῦσαν
κάθε τόσο ἄσχοιο, τρομακτικὸ κῶβιο.
Ὅμοιο ὁ ἄρῆζονας, ὄμοιο ὁ ἀπῆραντος ἐ-
κείνος βάλτος, φανῶταν σάν νὰ κῶβι-
ῆς ἐλαφρὰ — ἐλαφρὰ.

Μεθῶν ἴσχοιο πετοῦσαν στὸν ἀέρα.
Τὸ μινῃ ποὺν φρεζῃς κλαῖφιμα, εἰάν
νὰ προσιάντερε κανένα μεγάλο καρδὸ. Τὰ
χορῶσιμα χορῶτι τοῦ μικροῦ καλῶθου
πετοῦσαν στὸν ἀέρα...

Ἡ ἀσπῆσιμῆνη Τίτιμ νόμισε πῶς
ἔγρῃσε ἡ ὄρα ποὺ θὰ τὴν ἔσπωσαν τὰ
στοικῆα. Ἄχ, πόσο ἦταν σκληρὸ νᾶναι
μῶνη της σάν ἀπῆραντο ἐκείνο βάλτο
ποὺ ἦταν γρηῃτος ἀπὸ κατὰ πρῶσιμα
κα' ἀπὸ ἀπῆραντος μινιαρῆσιος φρέσιου!

Ἐξῆρα ὄμοιο ἀσχωρῆρε μιὰ γλε-
κειὰ κῶβιτικῆ μινιαρῆ, ποὺ ἔρχοταν
γιὰ νὰ τῆς ἀπαλῆν τὴ θλίψη, γιὰ νὰ τὴ
κρομῆσῃ καὶ γιὰ τὴ σπῆνοῖφιρη στὴ
σκληρῃ μινιαρῆ της λύπη.

Ἡ Τίτιμ ἀναγῶσιμας ὄμοιοσ τὸ
ἔρωσιτο τραγοῦδι τοῦ Νέι, τὸ ἀσχωρῆ-
μῆνο καὶ παρασιονῆσιμα τραγοῦδι τῆς
καλῶσιμας φρεζῆρας ται ποὺ τὸ ἔσχω-
ρε κάθε βροῦν πῶιν κρομῆθῃ, ἔσπῆλομῆ-
νη στὸ ἄρῆσινο της σπῆνια.

Μιὰ ἀνεκῶσιμη χορῶ γῶβιρε εἰθῆς
στὸ πρόσποτό της. Σηκῶθηκε τότε ἔτα-
νο, ἔσχωρε ἀτ' τὸν ἔξωστι κα' ἄρῆρε νὰ
περῆσῃ πρὸς τὰ κῶβια.

Ὁ κάσιος ὄμοιο ἀσχωρῆρε κῶβιο ἀτ'
τὸ κρομῆθῃ, σάν ἀπῆραντος χορῶς δι-
σος, ἐνὸς μικροῦ τὸ μινιαρῆο κῶβιο
ποὺ ἀσχωρῆσαν τῆς ἔσπωσε μὲ μιὰ
ὄρωσιμῆνη καρδιὰ, κρομῆσιμῆνη
στὸ ἀπῆρι.

Ἐπειτα ἔσπῆλῃθηκε στὴν φρέια της, πῆρε τὸ τριχοῦδο λῆσποτό της
ποὺ ἔσπωσε μὲ μικρὸ κρομῆροῦβῆτο, κα' ἄρῆρε νὰ περῆ, γλεκειὰ,
μελωδικὰ, ἔρωσιμα...

Ἔτσι μὲ τὸ λῆσποτό στὸ χεῖρ τὴν εἶπερ ὁ ὄμοιο...

Τὴν ἡμέρα ὁ Τίτιμ κα' ὁ Νέι, γιὰ νὰ φρεζῶν τὰ βοῦβάλια, πε-
τοῦσαν χορῶσιμας. Οἱ χορῶσιμας τὸν δύο ἀρραβιωνιασιῶν ἡγῆ-
ναν κῶβια ὁ ἕνας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἄλλου καὶ κάσιμα μῆσιμα κῶβ-
κῶσιμας ἢ ὄμοιο τῶν κα' ἔσχωσαν ἔτανο στὸ σμαραγδόχορον κάσιπο.
Μολαταῖτα, στὴν ἄσθη τῆς τριτῆς βρομιάδας, ἡ Τίτιμ κρομῆθηκε
ἔσχα ἀπὸ μιὰν ἀνεκῶσιμη λύπη. Δὲν ἔσχωρε πῶσι, μῶλις ἔπινε καὶ τὴ
λύπη ταρῶσσαν ἀπὸ ἀνεκῶσιμησ τριμοῦρῃς φρέσιος.

Ἐσχωρῆσε πῶσι καθαρὸ τὸ Λιάβολο καὶ τοῦς σπῆνοῖφιρε τὸν γῶ-
κῶνιμα καὶ νὰ περῶζον τὴ σκοπιὰ της, γῆρο ἀτ' τὴν ὄρασι πετοῦσαν

Ὁ Ἀδοσιμακῶς ὁραματικῶς συγγραφεὺς Γκορῆλιφῆτος.
(Ἔργον τοῦ Κῆρλ Κροῖτιαν)

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η πρώτη χώρα στην οποία είχε αναπτυχθεί κατά την αρχαιότητα η Ιατρική ήταν η Αίγυπτος. Όταν έφυγαν από έθνος έδειξε άνασκαφές, βρέθηκε ένα πολύτιμο ιατρικό βιβλίο, το οποίο κατά τη γνώμη των αρχαιολόγων ανήκε στην βιβλιοθήκη των Φαραώ και συγγράφηκε όταν ήταν αντιβασιλείς της Αίγυπτου ο Ιουσίφ, ο γιος του Ιακώβ. Στο βιβλίο αυτό, που είναι από πάλινο, ο συγγραφέας εξάγει εν πρώτοις τη χρησιμότητα του έξορισμού και προτείνει τους γιαιτρούς να μην τον χρησιμοποιούν άσπώς πρόκειται να δώσουν φάρμακα στους άσθενείς τον.

Οι αρχαίοι Αίγυπτιοί έπίστευαν ότι χειρότερη ατία των άσθενών ήταν η κατάχρησι της τροφής και είχαν βρει ένα σπορό φάρμακα για τις στομαχιικές παθήσεις.

Επίσης μεταξύ των φαρμάκων που σκευάζοντο τότε για τις νόσους των όφθαλμών, πρώτητη θέση κατείχε η γούλη, την οποία χρησιμοποιούσαν άγρότητα για τον ίδιο σκοπό και οι Έλληνες.

Εκτός των άλλων περιέφερον και άνομοι οι συγγραφέρες του παλιού στο περί έγκρισμού κλπ. κεφάλαιο τον λέει ότι, όταν το βρέφος φωνάζει άμωσως μετά τη γέννησή του κοίδη θα πέσει, ενώ αν φωνάζει κάω θα πεθάνει.

Κατόπιν σ' ένα άλλο κεφάλαιο γίνεται λόγος για την κεκοφορία του αίματος, για τις διαλείψεις της καρδιάς, για τις άσθενείες των άδένων, για μερικά δέ άι αυτά προτεινεται χειρουργική επέμβαση.

Επίσης ένα όλοκληρο κεφάλαιο του βιβλίου περιέχει διάφορες συνταγές, ή όποιες αποβλέπουν στη διατήρηση της κοής ή στην αποφυγή του άσπρισμού των τριχών.

Παραθέτουμε παρακάτω μια άι αυτές τις συνταγές, ή όποια αποδίδεται στη βασίλισσα Σάξ, μητέρα του βασιλέως Γέντα, ή όποια έζησε κατά την τεταγή χλωστήριδα από Χριστόν:

«Πάρε νύχι γαϊδάρος ψημένο, λινά κομμένα κοπανισμένα με λάδι, μαύρο φρέδι, σκούληρια έσθονια και κάου άλοιφή, με την όποια θα διατηρήσ μέχρι θανάτου μαύρα τα ναιλλά σου!»

Στην άσκια Ελλάδα ή ιατρική έθνομοιόως ένα από τα σπουδαιότερα επαγγέλματα και ή αυτό ή εξάσκηση τον δίν επιπρόσθον στους δούλους και στις γυναίκες, ή όποιες τότε είχαν ανθρωπιτική θέσι.

Σε πολλά μέρη της Ελλάδος ύπηρχαν από τότε γιαιτροί, ή όποια διατελούσαν στην ύπηρεσία του δημοσίου, ή άλλοι που είχαν δικά τους ιατρεία, μέσα στα όποια διακοτόνισαν λοιπά, φάρμακα, χειρουργικά εργαλεία κλπ.

Πολλές φορές ή γιαιτροί έπισκεπόταντο τους άσθενείς στα σπίτια τους και για μεγαλύτερη άσφάλεια έπινοούσαντο για την έπισκεψή τους... προκαταβολικός!

Κατά τη διάρκεια της θραπειάς είχαν το δικαίωμα να παρενοστονται και οι υθαητή του γιαιτρού, ή όποια έπαρσαν μαθηματα άι αυτούς, καθώς και οι δούλοι του, ή όποια έγινοντο έτσι πρακτικοί γιαιτροί και γιαιτρειαν μόνο τους αναδίδεφος τον!

Ο έπιφανέστμος έκ των Έλλήνων ιατρών της αρχαιότητας ήταν ο Ιπποκράτης, ο όποιος κατήγετο από τη νήσο Κο και έζησε μεταξύ των έτων 460 και 356 π. Χ.

Ο Ιπποκράτης έγνώσε πολλά μέρη για να μορφωθεί όσο μπορούσε πληρέστερα και άνομοσε την Ιατρική όφ πραγματική έπιστήμη.

Αποδίδονται σ' αυτόν 72 έν όβη Ιατρικές πραγματιές και σποδαιότερη άι όλες έπινοήθη τον τίτλο «Αφορισμοί», ή όποια άποτελεί συγκεκαίωση του όλου έργο του.

Άλλος περίοχος στέφος μετά τον Ιπποκράτη είναι ο Γαλιός, ο όποιος έγεννήθη στην Περγάμο κατά το 131 π. Χ., σπούδασε κοντά σε μεγάλους διδασκαλικούς και πεθάνοντας άφησε εκατό περίοτον συγγράμματα, που και σήμερα άκόμα είναι άπαρατίμητα για την Ιατρική.

Γιαιτροί ύπηρχαν και στην άσκια Βαβυλώνα, αλλά το επαγγέλμα αυτό δεν θα ήταν καθόλου σπηςόλητο εκεί, αν κρίνομε από ένα σπηςτό διάταγμα του βασιλέως Χαμοοραβή (6.000 έτη π. Χ.).

Το διάταγμα αυτό λέει ότι ο γιαιτρος οφ θραπειεί ένα άπόστημα ή ένα νόσημα των όφθαλμών δικαιοτητα να λάβη ός άμοιθή μόνον 10 σέκελ, δηλ. περίοτον 100 δραχμής σημερινές.

Αν όμως ή έρχομένης άποτίχαν ή ή θραπειά δεν έλάβαινε κακό τέλος, τότε έθνομοιότο ίσαιοτός ο γιαιτρος, που όποιοι αποκοτόβηταν... το ένα ή και το δύο χόρη!

Αν όμως ο άσθενής του γιαιτρούσαν και πέθαινε ήταν δούλος, ή ποιή του γιαιτρού ήταν έλαφρότερη. Ύποχρεούσαν άλλως να άγοράση έναν άλλο δούλο και να τον προσφέρη στον κύριο που τον είχε χάσει.

Ο Χαμοοραβή όμως είχε προνοήσει και για τους κη-γιαιτρούς. Αν το ζώο που γιαιτρούσανε φοροόσε, ο κη-γιαιτρος άφαιλε να άποζημιώσει τον κύριό του, προσφέροντας του εις χόρημα το τέταρτο της αξίας του.

τά πνεύματα του βάλλου. Ο άπείραντος σποτεινός δορυφόρος κάτω από το μαύρο, κατάμαρο ούρανο της φαινόταν σαν μια άπείρανη λίμνη, γυμιά από κακοποιά πνεύματα, ενώ μακριά ή σκοπιά του Νέι φρονίζε ή ένα τρομερό φανταστικό τέρας που την έτριωγε με το φλογερό του βλέμμα.

—Νέι, Νέι! φώναζε κλαίοντας ή Τιτάμ και σκεπάζε το πρόσωπό της ή άπλονη προς τη σκοπιά του τα χέρια της. Και ή όλο της το όφθο ήθελε να πρήση κάτω, να τρέξει, να τρέξει πέρα από το βάλλο και να πάη κοντά στην γλυκεριά, μελωδική φλογέρα του καλού της που την προσκαλούσε.

Αλλά ή άπρηγμένη και το γοητό της τη συγκροτούσαν πάντα έλανος στην έναρία φρεσάη της, στο μέρος των βασανιστηρίων της. Τι θα έλεγαν οι πρόχοι του χοριού της, όταν θαδύεσαν τα χέρια της πάνω στο ύψος χοράφι;

Μια νύχτα έβιασε την Τιτάμ ένας δυνατός πνετός, που άλλοτε διαγύαζε με το φλογερό κεί τον και άλλοτε σφίγγει μέσα στα χέρια του τα αρχαία, σαν τον ίδιο το θάνατο.

Την άλλη μέρα, με μεγάλο κόπο κωπόφωσε ή νέα να πετάξη το χασοτό της. Τον τραβήξε από δού, τον τραβήξε από και, αλλά με τσούπη λάθη και μελαγχολία που δεν μπόρεσε να τρομάξη ούτε τα πουλιά.

Τη νύχτα, για ν' άπαιτήση στο τραγοδι της φλογέρας του καλού της, άρχισε κλαίον-κλαίον με το δαχτυλό της τις χοντρές χορδές του λαούτου της και έκινε έσκούνη λαμπρήα. Το πρσί δεν μπόρεσε να σπρωχθεί άι την ψάθα της, και όταν ήρθε το σκοτάδι της βόρσε άκόμα πλαγισμένη κάτω.

Το μαρμαροδι φώναζε τώρα δυνατά. Η Τιτάμ μίσησε με τ' άδυνατα δαχτυλά της τον άρσθιο των φωνών του και κατάλαβε πως άπεθάνοντα σ' αυτή και της προσηγάνη το θάνατο. Ένα δυνατό όργος πέρασε άι το κορμί της. Να πεθάνη χωρίς να ίδη το Νέι της, χωρίς να φίληση τα τριανταπέλλενα μάγουλά του;...

Αλλά έβιασε μια παρόδοξη εδθμία και γυαή την έκρησιες. Όλα γύρω της άρχισαν να λάμπουν, να χρωσίζονται. Η Σελήνη, ή θεά των έρωτευμένων, έφωριξε έρωτικώς άχτίδες έλανος στη σκοπιά της και τις χρωσίζουσε ή ένα χοροδι γλυκό χαμόγελο. Έπειτα έσκόλλησε από το στεφάνο, γίνεζε λιγο-λίγο μαζορολή, πήρε τη μορφή του άραβομιαστικού της και στο τέλος έσπλώθηκε έλανος στο τριανταπέλλενο της χορμ. Το στόμα του Νέι χάρεινε τώρα το πρόσωπό της...

Τότε ή Τιτάμ έβιασε τα βλέματά της, αλλά έξακολουούσε άκόμα ν' άνοιξη τη θαλαμιάα μεθυστική μερική του καλού της και τη γοηή όλου του όρσθου που έφωρλιαν το θριαμβό της και τον ήμεναό της.

«Υστερ' από δύο μέρες, όταν οι πρόχοι πήγαν ν' άντικαταστήσουν τους δύο φλόκας, βρέχον την Τιτάμ, στη σκοπιά της νεκρή!... Η δούτεχη νέα είχε πεθάνει όλομωσχη και πάνω από τους πνετός...»

Ο Νέι μόλις έβιασε την φρεσάη εδθια έτριψε σαν τρελλός και ριχτηκε κλαίοντας πάνω στην καλή του. Όλο το χοριό θρήνησε την όραία Τιτάμ. Και το ίδιο δειλινό τη σπύσαν σαν νεφούλα και την έθαφαν στο μέρος που ήταν ή σκοπιά της.

Έπειτα, άφορ της έβιασαν τον τάφο, ο Νέι έπιηξε πάνω στο χόρημα δύο σπύλους και στήριξε σ' αυτούς ένα χασοτατό που την ούρα του την έβιασε από κολαμένες φλογέρες.

Και τώρα, όταν περνούε ο άνεμος από τον δορυφόρο, ή φλογέρας άρχίζον όλες μαζί να παίζον λαμπρήα και ή Τιτάμ άκόμα έτσι κάτω από τη μασηή γη τους θρήνοσε το άπαρηγόρητο άραβομιαστικό της και λαρηγοιέτια και τον περμένει...

MYRIAM HARRY

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΠΟΣΟ ΖΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ, ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ, ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ

Από τα ζώα το άγριογαύρομο ζή κατά μέσον όρον 25 χρόνια, ο άρτός 50, το άρνόδι 10, ή θηλιική ακριδα 4 δούαδες, ή άλεπού 15 χρόνια, ή άρκοριδα 50, ο βάτσαρος 15, ο φρένος 20, το άγριο βόδι 15, το ήμερο 20, ή γάτα 15, ο γρούλος 1, ο γύφ 100, κατά τον Αριστοτέλη 200 και κατά τους Ένδοξους 300 χρόνια. Ο πωλαίετινός ζή 50 χρόνια, ή όγιά 10, το έφήμερο (είδος έντόμου) 24 ώρες, το μουλάρι 30, το γρέβιο 100, ο ένδιάνος 16, το άλογο 25, ή γκαυήλα 35, το νεαριόφι 15, ή καρβιδα 20, ή καρδερίνα 18, ή κατοίκα 14, ή γίσινα 10, ο κόρακας 80-100, ο κηριός 100, ο κότσαφος 18, ο κότσοζ 32 και το κουνέλι 8.

